

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Anden (sidste) Behandling af Indstilling om Beslutning angaaende Statsregnskabet for Finansaaret 1941—42.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 580).

Indstillingen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Indstillingen

vedtoges enstemmigt med 97 Stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet Landstinget Meddelelse om denne Vedtagelse.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden (sidste) Behandling af Indstilling om Beslutning angaaende Statsregnskabet for Finansaaret 1942—43.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 580).

Indstillingen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Indstillingen

vedtoges enstemmigt med 93 Stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet Landstinget Meddelelse om denne Vedtagelse.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Oprettelse af en ekstraordinær Tjenestemandsdøstol m. v.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 541; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 77).

Uden for Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Holger Eriksen): Udvalget har gennemgaaet de forskellige Bestemmelser i Lovforslaget meget grundigt, og der har været rejst Ønsker om Ændringer, men ved Forhandling med den højtærede Finansminister er Udvalget kommet til Klarhed over, at Ændringer bortset fra de to, der findes i Betænkningen, er overflødige. Naar de fire Punkter, hvorefter man kan dømmes, ses i Relation til Bemærkningerne til Lovforslaget, er det Udvalgets Opfattelse, at det er udtømmende.

Spørgsmaalet om Betydningen af Ordet „kan“ blev rejst allerede ved første Behandling, og Finansministeren svarede, at det betød *kan* og intet andet. Dette er nu fastslaaet i Betænkningen, hvilket naturligvis ikke betyder, at Udvalget har ønsket at skabe Mulighed for Frisag for dem, der virkelig har forbrudt sig.

Med Hensyn til Enker efter saadanne Personer, som, hvis de havde levet, vilde have faaet frakendt Retten til Pension, er Udvalget tilfredsstillet ved Tjenestemandslovens almindelige Bestemmelser. Disse gælder dog ikke for Kommuner, men man maa gaa ud fra, at Kommunalbestyrelserne indretter sig i Analogi med Staten. Det alvorligste Problem har været Spørgsmaalet om Appelret. I og for sig har man intet imod en Appelinstant, bl. a. ud fra det Synspunkt, at da een af Dommerne er skiftende, kan der være teoretisk Mulighed for uensartede Afgørelser. Paa den anden Side er man enig med Finansministeren i, at det gælder om hurtigst muligt at faa Udrensningen i Orden. En almindelig Appelmulighed vilde formodentlig forsinke de endelige Afgørelser op til et Aar. Man er derfor enedes om, at selve Domsafsigelsen skal være inappellabel, det vil sige, at den, der fradømmes sin Stilling, maa gøre sig klart, at han ikke har mindste Chance for at vende tilbage. Derimod foreslaar man, at Spørgsmaalet om hel eller delvis Fortabelse af Pensionen kan indbringes for Højesteret. Dette er i Analogi med de almindelige Bestemmelser i Tjenestemandsløven, hvorefter en Tjenestemand administrativt kan afskediges uden Appelmulighed, medens Pensionsspørgsmaalet kan indbringes for Domstolene. Jeg vil gerne understrege, at Udvalget ikke ønsker Ændringen gennemført for at redde Pensionen for saa mange som muligt; i Almindelighed maa man gaa ud fra, at den, der har forbrudt sig saa groft, at han fortaber sin Stilling, ikke samtidig kan være statspensioneret paa Livstid. Nej, det, man ønsker, er at